ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Modřínová 2, Plzeň, proti **neoznačenému žalovanému**, ve věci neurčitého podání doručeného Krajskému soudu v Plzni dne 22. 8. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 6. 2012, č. j. Na 13/2011 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, JUDr. Ivaně Čadkové, advokátce se sídlem Modřínová 2, Plzeň, **se přiznává** odměna v částce **4 800 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo odmítnuto jeho podání, doručené krajskému soudu dne 22. 8. 2011. Stěžovatel tímto podáním brojil proti dlouholetému nedůslednému řešení „Kauzy“, která byla zřejmě zahájena „otevřeným dopisem občanů obce Řenče“. V této souvislosti stěžovatel žádal krajský soud o přezkoumání činnosti odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra České republiky, který šetřil podnět ve věci trvalého porušování zákonů obecním zastupitelstvem a obecním úřadem obce Řenče, avšak ve smyslu ustanovení § 129a odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění účinném

pro projednávanou věc, postupoval neadekvátně a tím poškodil důvěru občanů v právní stát.

V kasační stížnosti (ve znění jejího doplnění) stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Neztotožňuje se s posouzením krajského soudu, který podání stěžovatele odmítl s poukazem na ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. že nesplňovalo základní náležitosti návrhu, jak jsou předepsány v ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. Z podání stěžovatele bylo zřejmé, čeho se týká (činnost odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra ve věci porušování zákonů obecním zastupitelstvem a obecním úřadem v obci Řenče při projednávání otevřeného dopisu občanů této obce); kdo jej činí (stěžovatel), proti komu směřuje (odbor dozoru a dohledu ministerstva jednající ředitelkou Ing. Kostruhovou), a co se jím navrhuje (opakování kontroly obecních orgánů v obci Řenče a zveřejnění výsledků této kontroly). Pokud krajský soud žádal doplnění návrhu (podání) podle zvláštních ustanovení § 71, § 80 a § 84 s. ř. s., není nedostatek těchto náležitostí v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. uveden jako důvod pro odmítnutí podání. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. logicky navazuje na předešlý text tohoto ustanovení (rozuměj § 37 s. ř. s.), a to bez jakékoli zmínky o jiných náležitostech podání upravených v dalších částech zákona. Domnívá se, že pokud by krajský soud nemohl jeho požadavek podřadit pod tu agendu činností, kterou je soud kompetentní vykonávat, nejednalo by se zřejmě o případ dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., ale o zkoumání pravomoci a příslušnosti soudu k takovému řízení. Jako další důvod nezákonnosti napadeného usnesení pak stěžovatel uvádí formalistický přístup krajského soudu, který pro nedostatek ryze formálních tvrzení jeho podání odmítl, aniž stěžovateli umožnil domoci se svého práva u soudu. Přestože stěžovatel již v žalobním řízení poukazoval zejména na svůj věk, který mu brání v jednoznačné formulaci myšlenek, byl jeho požadavek na ustanovení zástupce pro řízení před soudem zamítnut, ačkoli bylo prokázáno, že vystupování v řízení bez zástupce je ohrožením výkonu procesních práv stěžovatele. Dle názoru stěžovatele krajský soud mohl s ohledem na ustanovení § 64 s. ř. s. provést přípravné jednání, při kterém mohly být vysvětleny veškeré okolnosti podstatné pro posouzení věci. Krajský soud však podání stěžovatele odmítl, přestože mu musela být zřejmá podstata jeho požadavku, byl mu znám žalovaný správní orgán i to, čeho se stěžovatel na krajském soudu domáhá. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 22. 8. 2011 bylo krajskému soudu osobně doručeno podání, kterým stěžovatel žádal o přezkoumání činnosti odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra. Jako žalovanou stěžovatel v žalobě označil Ing. Marii Kostruhovou, ředitelku odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra. Stěžovatel uvedl, že žalobou podává podnět k přešetření letitého prodlení při řešení „Kauzy", zahájené zřejmě „otevřeným dopisem občanů obce Řenče", v této souvislosti poukázal na skutečnost, že vyšetřovatelé neprostudovali dokumenty jím podaného podnětu tak, aby mohli nekompromisně šetřit důvody i letitý průběh „Kauzy". Kontrola, která měla

zjistit, proč „Kauza“ vznikla, jakož i průběh jejího trvání, vyřídilo ministerstvo vnitra pouze úředním postupem, a ani následné rozhodnutí ze dne 29. 7. 2008, o provedení kontroly na Obecním úřadě obce Řenče, nepřineslo očekávaný výsledek. Jednalo se pouze o komplexní šetření činnosti samosprávy, nezákonné jednání zastupitelstev ve třech volebních obdobích však šetřeno nebylo. Ani vyřízení podání ze dne 1. 9. 2008 nepřineslo podle názoru stěžovatele řešení podnětu letité „Kauzy“, přičemž je politováníhodné, že komise nenechala starostku předložit další dokumenty, které obecní úřad přijal v průběhu osmi let a které by mohly prokázat naprostou nefunkčnost obecního zastupitelstva. Předmětem kontroly měla být zejména ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) a f), § 35 odst. 1, 2 a § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, která jsou ve věci „Kauzy“ zastupitelstvem porušována nejvíce. Žalobce dále upozornil, že otevřený dopis občanů měl v roce 2007 informovat zastupitelstvo obce o tom, co se děje s otálením dostavby centrálního areálu, který měl být užíván všemi občany obce Řenče. Kontrolní skupina se však zákonností činnosti zastupitelstva nezabývala. V části podání označené jako „Skutečnost“ stěžovatel uvedl, že „*protože od roku 2000 kontroly exekutivy ve věci Otevřeného dopisu občanů obce Řenče nebyly nekompromisní, lze jejich výsledky považovat za nicotné*“. V části podání označeném slovy „Návrh na řešení“ pak stěžovatel požadoval „*opakování ministerské kontroly za přítomnosti: starostky obce, předsedy kontrolního výboru, předsedy finančního výboru a stěžovatele Kauzy. Komise provede kontrolu investičních celků, které se uskutečnily v obcích: Vodokrty, Háje, Osek, Libákovice a Řenče. Výsledek šetření bude vhodným způsobem pro občany zveřejněn v obecním Zpravodaji. Vzhledem ke způsobu nicotného šetření, které dvakrát provádělo Ministerstvo vnitra ČR, doplnit o osobu zástupce správního soudu, který bude jednání dozorovat*“.

Krajský soud usnesením ze dne 30. 9. 2011, č. j. Na 13/2011 - 15, stěžovatele vyzval, aby odstranil nejasnost podání spočívající v jeho nesrozumitelnosti. V této souvislosti ve výzvě uvedl, že z obsahu podání stěžovatele není zřejmé, zda brojí proti nečinnosti ve vyřízení jeho žádosti označené jako „otevřený dopis občanů obce Řenče“, či proti průběhu a závěrům blíže nespecifikované ministerské kontroly. Vzhledem k tomu, že stěžovatel veškeré skutečnosti popisuje pouze obecně, není z jeho podání zřejmé, kdy a komu byla jeho žádost, resp. „otevřený dopis občanů obce Řenče“ podán, proč a na základě jakého právního předpisu a kým o něm mělo být rozhodnuto; o jakou ministerskou kontrolu se jednalo a jak konkrétně se průběh této kontroly a její výsledek dotkl veřejných subjektivních práv stěžovatele. Ve výzvě dále krajský soud stěžovatele v obecné rovině poučil o tom, v jakých věcech rozhodují soudy ve správním soudnictví (§ 4 s. ř. s.), podrobně pak o tom, jaké náležitosti má mít žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, žaloba na ochranu proti nečinnosti a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Soud dále stěžovatele poučil o tom, že vadu podání, která spočívá v jeho nesrozumitelnosti, odstraní v soudem stanovené lhůtě tak, že uvede, zda je jeho podání žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, žalobou proti nečinnosti nebo žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, či jiným návrhem. Zároveň stěžovatele poučil, že nebude-li podání ve lhůtě doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o návrhu usnesením odmítne. Uvedená výzva byla stěžovateli doručena dne 5. 10. 2011.

Dne 10. 10. 2011 stěžovatel podal žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad podání o jeden měsíc a současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Usnesením krajského soudu ze dne 1. 12. 2011, č. j. Na 13/2011 - 35, byla zamítnuta žádost stěžovatele o ustanovení zástupce. Kasační stížnost směřující proti tomuto usnesení byla jako opožděná odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 9 As 57/2012 - 19, které nabylo právní moci dne 21. 5. 2012.

Krajský soud pak usnesením ze dne 9. 1. 2012, č. j. Na 13/2011 - 41, vyhověl žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k odstranění vad podání a tuto lhůtu prodloužil do 15. 2. 2012. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 11. 1. 2012 a obsahovalo poučení o tom, že nebude-li vada podání ve lhůtě odstraněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání odmítne. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 11. 1. 2012, lhůta k odstranění vad podání tak byla prodloužena o více jak měsíc.

Krajský soud následně podání stěžovatele dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl, neboť pro jeho vadu nebylo možno v řízení pokračovat. Krajský soud uvedl, že stěžovatel i přes poučení o následcích nevyhovění na výzvu nijak nereagoval, z podání přitom není zřejmé, zda je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, žalobou na ochranu proti nečinnosti, žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, či jiným návrhem. Tato skutečnost krajskému soudu znemožnila nejen stanovit okruh účastníků řízení, tj. určit, kdo má být pokládán za žalovaného, ale také (s ohledem na obecnost tvrzení stěžovatele) stanovit, co stěžovatel svým návrhem sleduje a čeho přesně se domáhá.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. tvrzená nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že v posuzované věci krajský soud podání stěžovatele odmítl dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., Nejvyšší správní soud byl povinen s ohledem na charakter vznesených kasačních námitek posoudit, zda v řízení před krajským soudem byly splněny podmínky pro odmítnutí stěžovatelem podaného návrhu, či nikoli. V souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. a s konstantní judikaturou zdejšího soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 As 78/2009 - 76, či rozsudek ze dne 29. 7. 2009, č. j. 6 Ads 62/2009 - 27, oba dostupné na www.nssoud.cz) musí být pro odmítnutí návrhu splněny současně dvě podmínky, a to nedoplnění či neopravení podání ve stanovené lhůtě a nemožnost pro tento nedostatek pokračovat v řízení.

Pokud jde o naplnění první podmínky odmítnutí podání stěžovatele, spočívající v nedoplnění tohoto podání v soudem stanovené lhůtě, lze konstatovat, že tato podmínka byla v uvedené věci naplněna. Krajský soud stěžovatele vyzval k odstranění vad podání, v němž stěžovatele velmi podrobně instruoval, jakým způsobem je nutné vadu podání odstranit. Krajský soud stanovil stěžovateli k odstranění vad lhůtu, kterou následně na základě jeho žádosti o více než jeden měsíc prodloužil, a k odmítnutí podání přistoupil až

poté, co nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci kasační stížnosti směřující proti usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce. Stěžovatel tak měl na odstranění vad návrhu více jak 8 měsíců, přesto se o jejich odstranění vůbec nepokusil a na výzvu soudu nijak nereagoval.

Je tedy nutno vyhodnotit, zda v daném případě byla naplněna také druhá podmínka obsažená v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. zda nebylo možné v řízení pro nedostatek spočívající v nedoplnění podání v soudem stanovené lhůtě pokračovat.

V případě posuzování jakéhokoli podaného návrhu (žaloby) je důvodný požadavek, aby návrh (žaloba) jakožto procesní úkon, který ovlivňuje zahájení řízení, jeho průběh i samotné rozhodnutí a který pro svou povahu musí splňovat určité náležitosti, tyto formální náležitosti skutečně obsahoval. Na tomto požadavku je nutno trvat nejen z důvodu procesní ekonomie, ale také z důvodu správnosti a účelnosti budoucího rozhodnutí, které může být vadným podáním zásadně ovlivněno. I podle závěrů Ústavního soudu (k tomu srovnej např. nález ze dne 20. 2. 1995, sp. zn. IV. ÚS 145/1994, publikovaný pod č. 11/1995 Sb. ÚS, sv. 3), odmítne-li se soud zabývat podáním, které evidentně nesplňuje zákonem stanovené náležitosti, nelze soudu takový postup vytknout jako odepření spravedlnosti. Soudy jsou tedy povinny při uplatňování procesních pravidel zamezit jak nadměrnému formalismu, který by byl v rozporu se spravedlivostí řízení, tak přílišné volnosti, která by ve svém důsledku vedla k odbourání procesních náležitostí upravených zákonem.

V návaznosti na výše uvedené tak bylo nutno v dané věci posoudit konkrétní vady podaného návrhu, které krajský soud stěžovateli vytknul. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že podle ustanovení § 4 odst. 1 a 2 s. ř. s. rozhodují soudy ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodovat o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“); o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu; kompetenčních žalobách; ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda; ve věcech politických stran a politických hnutí a o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části pro rozpor se zákonem. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, nejsou jiné návrhy ve správním soudnictví přípustné.

Žaloba, jakožto úkon, kterým se zahajuje řízení v konkrétní věci, musí splňovat především obecné obsahové náležitosti podání dle ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s., podle kterého z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno.

Vedle těchto obecných náležitostí však musí žaloba splňovat také zvláštní náležitosti, stanovené zákonem pro jednotlivé žalobní typy. Jedná-li se o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, musí žaloba v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 s. ř. s. kromě obecných náležitostí obsahovat také označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci; označení osob zúčastněných na řízení, jsou-li žalobci známy; označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá; žalobní body, z nichž

musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné; jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a konečně návrh výroku rozsudku (zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení, či vyslovení nicotnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí. Pokud je návrh žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, musí žaloba podle ustanovení § 80 odst. 3 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání obsahovat také označení věci, v níž se žalobce ochrany proti nečinnosti domáhá; vylíčení rozhodujících skutečností; označení důkazů, jichž se žalobce dovolává a návrh výroku rozsudku (povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení v soudem stanovené přiměřené lhůtě, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon). V případě návrhu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu pak musí žaloba podle ustanovení § 84 odst. 3 s. ř. s. (rovněž mimo obecných náležitostí podání) obsahovat označení zásahu, proti němuž se žalobce domáhá ochrany; vylíčení rozhodujících skutečností; označení důkazů, jichž se žalobce dovolává a návrh výroku rozsudku (soud správnímu orgánu zakáže, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, je-li to možné, aby obnovil stav před zásahem).

V případě, že určité podání neobsahuje některou ze zákonem vypočtených náležitostí, předseda senátu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzve žalobce k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Toto ustanovení je přitom třeba aplikovat nejen na případy absence obecných náležitostí ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s., ale rovněž na případy chybějících náležitostí zvláštních stanovených pro jednotlivé typy žalob (k tomu blíže viz shora). V žalobě, která vymezuje okruh účastníků a předmět řízení, který bude soudem věcně posuzován, tak musí být obsaženy veškeré zákonem požadované náležitosti, tj. náležitosti obecné i náležitosti zvláštní stanovené pro ten který žalobní typ. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že by ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a s ním spojené důsledky spočívající v odmítnutí podání bylo možno aplikovat pouze na případy absence náležitostí obecných obsažených v ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s., a nikoli již na absenci náležitostí zvláštních stanovených pro jednotlivé žalobní typy.

Pokud se pak jedná o samotné naplnění druhé podmínky stanovené v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že podání stěžovatele bylo nesrozumitelné a bez odstranění jeho vad nebylo možné vůbec určit, čeho přesně se stěžovatel tímto zjevně nejasným podáním domáhá. Z obsahu podání nebylo zřejmé, zda jím stěžovatel brojil proti konkrétnímu rozhodnutí správního orgánu, nebo proti nečinnosti týkající se vyřízení jeho žádosti označené jako „otevřený dopis občanů obce Řenče“, či proti průběhu a závěrům blíže nespecifikované ministerské kontroly. Podání stěžovatele obsahuje pouze obecný popis skutečností, z nichž není možno dovodit, kdy, komu a proč byla žádost, resp. „otevřený dopis občanů obce Řenče“, podán a kým o něm mělo být rozhodnuto, o jakou ministerskou kontrolu se v uvedené věci jednalo a jakým způsobem se její průběh a výsledek dotkl veřejných subjektivních práv stěžovatele. Z podání stěžovatele tak nebylo možno dovodit, zda je podává jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., nebo jako žalobu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s., či proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. V tomto ohledu nebyly náležitosti v podání stěžovatele dostatečně specifikovány, a proto nedoplnil-li je stěžovatel na výzvu krajského soudu, nebylo možné jeho podání věcně projednat.

Dovodil-li tedy krajský soud v této věci, že stěžovatelem podaný návrh není bez odstranění jeho vad způsobilý meritorního přezkumu, a z tohoto důvodu uvedené podání stěžovatele odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., Nejvyšší správní soud shledal toto rozhodnutí v souladu se zákonem.

Poukazuje-li stěžovatel v této souvislosti na skutečnost, že pokud se krajskému soudu nepodařilo stěžovatelem vznesené požadavky podřadit pod tu agendu činností, kterou jsou soudy ve správním soudnictví kompetentní vykonávat, neměl ve věci aplikovat § 37 odst. 5 s. ř. s., ale měl nejprve zkoumat otázku pravomoci a příslušnosti k vedení řízení, Nejvyšší správní soud k takto vznesené námitce uvádí následující. Krajský soud v projednávané věci neshledal, že by v podání stěžovatele byly uvedeny veškeré zákonem požadované náležitosti. Z obsahu podání nebylo zřejmé ani to, čeho konkrétně se stěžovatel na krajském soudu domáhá. Krajský soud proto postupoval v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s., pokud stěžovatele nejprve vyzval k odstranění vad podání, aby si ujasnil, čeho konkrétně se stěžovatel tímto podáním domáhá. Pravomoc a příslušnost soudu k projednání a rozhodnutí věci lze určit teprve v návaznosti na konkrétní předmět soudního řízení, tj. až tehdy, kdy má soud postaveno na jisto, čeho se žalobce v řízení domáhá (k tomu shodně srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. Nad 32/2011 - 41, dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že mu nebyl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů, ačkoli v řízení byla (zejména pro jeho věk) prokázána neschopnost stěžovatele adekvátně reagovat a vystupovat. Nejvyšší správní soud k této námitce odkazuje na řízení o kasační stížnosti stěžovatele podané proti usnesení o neustanovení zástupce. Stěžovatel tímto využil zákonem stanovené možnosti uplatnit své námitky proti uvedenému rozhodnutí soudu. Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl dne 17. 5. 2012, č. j. 9 As 57/2012 - 19, kasační stížnosti nebylo vyhověno. V tomto řízení se tedy Nejvyšší správní soud nemohl uvedenou stížní námitkou ani jejím věcným posouzením zabývat.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 9 As 116/2012 - 30, ustanovena zástupkyně JUDr. Ivana Čadková, advokátka se sídlem Modřínová 2, Plzeň. Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu v částce 4 800 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu ve věci samé – doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a

náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5., advokátního tarifu tak, že za dva úkony právní služby byla stanovena odměna ve výši 4 200 Kč (2 x 2 100 Kč), k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu